

Odpovědnost za škodu

Odpovědnost státu za škodu podle zákona č. [82/1998](#) Sb. nevyklučuje případnou odpovědnost jiné osoby za škodu, kterou vyvolalo trestní stíhání, jsou-li na její straně splněny podmínky odpovědnosti podle obecného předpisu (občanského zákoníku) či předpisu zvláštního. I když samotné trestní stíhání se za podmínek stanovených trestním řádem zahajuje rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení, nikoliv jen ze samotného podnětu oznamovatele, může být trestní oznámení důležitou a podstatnou příčinou, proč bylo trestní stíhání zahájeno.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 297/2009, ze dne 31.8.2011)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. P., zastoupeného JUDr. V. K., advokátem se sídlem v K. V., proti žalované L. K., zastoupené Mgr. M. N., advokátem se sídlem v M. L., o 62.268,- Kč, vedené u Okresního soudu v Chebu pod sp. zn. 8 C 70/2005, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. srpna 2008, č. j. 12 Co 295/2008-167, tak, že dovolání proti výroku rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. srpna 2008, č. j. 12 Co 295/2008-167, co do částky 56.264,- Kč, se zamítá; ve zbývajícím rozsahu se dovolání odmítá.

Z odůvodnění :

Žalobce se domáhal zaplacení částky 62.268,- Kč na náhradě škody (sestavující z nákladů obhajoby a dalších souvisejících nákladů) s odůvodněním, že žalovaná podáním nepravdivého trestního oznámení zavinila jeho trestní stíhání, které skončilo zproštěním obžaloby.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 8. 2008, č. j. 12 Co 295/2008-167, k odvolání žalované potvrdil rozsudek ze dne 9. 10. 2007, č. j. 8 C 70/2005-114, doplněný usnesením ze dne 7. 5. 2008, č. j. 8 C 70/2005-157, jímž Okresní soud v Chebu uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 62.268,- Kč a rozhodl o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky a vůči státu; odvolací soud rozhodl též o náhradě nákladů odvolacího řízení. Vyšel ze skutkového zjištění soudu prvního stupně, že žalovaná podala na žalobce (druha její matky) trestní oznámení, v němž uvedla, že ji opakovaně donutil k souloži a nejméně ve třech případech s ní vykonal dobrovolný pohlavní styk, ač věděl, že jí v té době ještě nebylo patnáct let. Dne 22. 1. 2003 bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání trestných činů znásilnění podle § 241 odst. 1, 3 písm. b) a § 241 odst. 1, 2 trestního zákona a trestného činu pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1, 2 trestního zákona, které bylo ukončeno zproštěním obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť přetrvávající výrazné pochybnosti o tom, zda se předmětný skutek skutečně stal, se nepodařilo odstranit. Jediným přímým důkazem byla výpověď žalované, která uvedla obdobné okolnosti jako v trestním oznámení, připustila však zároveň, že se žalobcem vedla milostnou korespondencí. Trestní soud její výpověď hodnotil jako velmi pochybnou až lživou, a jestliže zůstala v řetězci dalších důkazů zcela osamocena, byl obžalovaný obžaloby v plném rozsahu zproštěn. V průběhu trestního řízení si žalobce zvolil obhájce, jemuž zaplatil na nákladech obhajoby 56.264,- Kč, a v souvislosti s trestním řízením mu vznikly další náklady ve výši 6.004,- Kč. Žalovaná byla následně stíhána pro trestný čin křivého obvinění podle § 174 odst. 1 trestního zákona a křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 2 písm. a) trestního zákona, i ona však byla obžaloby zproštěna, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je stíhána. Za situace, kdy oba účastníci byli obžaloby zproštěni, soud ve sporu o náhradu škody nebyl trestními rozhodnutími vázán (§ 135 odst. 1 o.s.ř.), sám zjišťoval, zda žalobce

spáchal skutky, z nichž jej žalovaná obvinila, a dospěl k negativnímu závěru. Okolnost, že žalovaná nebyla odsouzena pro trestné činy křivého obvinění a křivé výpovědi, nevyklučuje její občanskoprávní odpovědnost za škodu podle § 420 obč. zák., neboť porušila ustanovení § 415 obč. zák. a mezi jejím jednáním a vznikem žalobcovy škody je vztah příčinné souvislosti. Předpokladem skutkové podstaty trestného činu křivého obvinění a křivé výpovědi je úmysl, jenž v trestním řízení proti žalované prokázán nebyl, avšak k obecné občanskoprávní odpovědnosti postačuje zavinění ve formě nedbalosti. Odvolací soud zdůraznil, že i přesto, že žalovaná byla nezletilá, musela si být jako osoba nadprůměrně inteligentní vědoma následků svého jednání, zejména toho, že jím může přivodit žalobci trestní stíhání s hrozbou mnohaletého odnětí svobody.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. a které odůvodňuje podle § 241a odst. 2 písm. a) a b) o.s.ř. Rekapituluje průběh dosavadního řízení a vytýká odvolacímu soudu chybné a nedostatečné hodnocení provedených a neprovedených jí navrhovaných důkazů. Dovolatelka má za to, že soud v občanskoprávním řízení nepřisluší, aby znovu přehodnotil to, co již jednou vyhodnotil v trestním řízení soud (na základě jím přímo provedených důkazů), který jediný je oprávněn vyslovit závěr o vině či nevině obžalovaného. Soudci v občanskoprávním řízení nepřisluší, aby sám zkoumal, na kterou ze stran se co do viny přikloní, tedy které straně bude sám více věřit, čímž by vlastně znovu rozhodoval o vině. Rozhodnutím o tom, že žalovaná je povinna nahradit žalobci vzniklou škodu, tak soud de facto konstatoval její zavinění, což je však ve zřejmém rozporu se závěry Krajského soudu v Plzni, č. j. 7 Tmo 7/2007-247, který v trestním řízení vedeném proti ní rozhodl o její nevině, tj. že se nedopustila ani trestného činu křivého obvinění ani křivé výpovědi. Stejně tak žalované nepřisluší prokazovat trestné činy žalobce, neboť není státním zástupcem, a z tohoto důvodu na ní neleží důkazní břemeno k prokázání viny a trestněprávní odpovědnosti pachatele tak, jak to po ní chtěly soudy obou stupňů. Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí dovolatelka spatřuje v řešení následujících otázek: 1) zda může soud v občanskoprávním řízení přikládat jednomu ze zprošťujících trestních rozsudků větší váhu a důvěryhodnost než tomu druhému a zda podle toho může rozhodnout o náhradě škody, 2) zda žalovaná odpovídá za škodu spočívající v náhradě nákladů obhajoby za situace, kdy oznámila orgánům činným v trestním řízení své důvodné podezření na trestnou činnost konkrétní osoby (žalobce) s tím, že následně došlo ke zproštění obžaloby žalobce i žalované, která byla obviněna z křivého obvinění a křivé výpovědi, 3) zda odpovědnost za škodu v daném případě nese zcela jednak oznamovatel trestného činu a jednak zcela i stát, a to dle výběru poškozeného (žalobce), 4) zda odvolací soud posoudil určitou právní otázku jinak, než je posuzována v konstantní (zejména publikované) judikatuře, a 5) zda na žalované leží důkazní břemeno k prokázání viny žalobce. Podle dovolatelky pak soudy obou stupňů zatížily řízení vadou spočívající v tom, že svá rozhodnutí neodůvodnily stávající judikaturou a nevezaly v úvahu judikaturu, kterou uvedla žalovaná, přestože je to jejich povinností. Namítá, že mezi trestním oznámením a tím, že pak skutečně došlo k projednání celé věci v trestním řízení, chybí příčinná souvislost, jež je podle dovolatelky dána mezi vznikem škody žalobci a sdělením obvinění, tedy zahájením trestního stíhání proti žalobci ze strany orgánů činných v trestním řízení, které samy na základě svého uvážení vyhodnotily trestní oznámení žalované a další výslechy svědků a dospěly k závěru, že je třeba žalobce trestně stíhat a posléze obžalovat. Dovolatelka poukazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, a to na rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 2060/2001 a 25 Cdo 1325/2004, z nichž dovodila, že poškozený má právo na náhradu škody představující náklady obhajoby pouze vůči České republice, tj. že pouze stát je pasivně legitimován v takovém sporu a nikoliv osoba, která podala trestní oznámení. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2007, sp. zn. 25 Cdo 267/2005, dovozuje, že příčinná souvislost není dána tam, kde do děje vstupuje jiná, na jednání škůdce nezávislá skutečnost, která je pro vznik škody rozhodující. Poukazuje na to, že v jejím jednání nelze spatřovat porušení právní povinnosti, a to ani z nedbalosti, neboť oznámit podezření ze spáchání trestného činu je právem každého občana, pokud se cítí tímto trestným činem poškozen, a žalovaná se skutečně domnívala, že ke spáchání trestného činu na její osobě došlo. Odvolací soud se navíc řádně nevypořádal s námitkou žalované, že v inkriminované

době byla nezletilá a tudíž neodpovědná za údajné škody, které v této době způsobila. Žalovaná má za to, že vznikly-li žalobci náklady na obhajobu, je to jeho volba, zvolil si advokáta dobrovolně, přestože mohl o ustanovení advokáta na náklady státu požádat, proto musel počítat s tím, že si ponese náklady obhajoby v takovém případě sám. Navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ve vyjádření k dovolání žalované zcela ztotožnil se závěry rozsudku odvolacího soudu, který považuje za věcně správný. Dovolání je podle něj nedůvodné, neboť skutečnosti, které žalovaná v dovolání namítá, nejsou vadami řízení; žalovaná stejné námitky uplatnila před odvolacím soudem a ten se s nimi náležitě vypořádal. Judikatura, na kterou žalovaná opakovaně poukazuje, s předmětem řízení nesouvisí, a to ani za použití analogie v nejširší možné míře. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 4. 1999, sp. zn. 21 Cdo 2368/98, podle něhož soud není v občanském soudním řízení vázán zprošťujícím rozsudkem vydaným v trestním řízení, a opětovně uvádí, že žalovaná nedostatečně rozlišuje mezi trestněprávní a občanskoprávní odpovědností, když i přesto, že z trestněprávního hlediska jí vina prokázána nebyla, nemá tato okolnost (zprošťující rozsudek) za následek neodpovědnost podle občanskoprávních předpisů. Žalobce navrhl, aby dovolací soud dovolání žalované zamítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou oprávněnou - účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), řádně zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 odst. 1 o.s.ř., vzhledem k tomu, že dovoláním napadený rozsudek byl vydán dne 2. 10. 2008, dovolání projednal a rozhodl o něm podle dosavadních předpisů (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 7. 2009 - srov. bod 12. čl. II zákona č. [7/2009](#) Sb.). Zabýval se nejdříve přípustností dovolání.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)].

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o.s.ř.).

Podle ustanovení § 237 odst. 2 písm. a) o.s.ř. není dovolání podle odst. 1 přípustné ve věcech, v nichž dovoláním dotčeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 20.000,- Kč a v obchodních věcech 50.000,- Kč; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

Celková částka 62.268,- Kč, která je předmětem řízení, zahrnuje mimo nákladů obhajoby ve výši 56.264,- Kč i hotové výdaje žalobce na poštovné a jízdné v souvislosti s trestním stíháním ve výši 6.004,- Kč. Byť se tyto dílčí nároky odvíjejí od téže události, mají odlišnou povahu, a jde tak o samostatné nároky; přípustnost dovolání je proto třeba zkoumat ve vztahu ke každému z nich samostatně bez ohledu na to, že byly uplatněny v jednom řízení a že o nich bylo rozhodnuto jedním výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 1999, sp. zn. 2 Cdon 376/96, publikované pod č. 9 v časopise Soudní judikatura, ročník 2000, popř. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 9. 1999, sp. zn. 25 Cdo 2136/99, publikované tamtéž pod č. 55, ročník 2000). Jelikož nároky na náhradu nákladů trestního stíhání (poštovné a jízdné) nepřevyšují částku 20.000,- Kč, je přípustnost dovolání proti potvrzujícímu výroku o zamítnutí těchto nároků v tomto rozsahu vyloučena ustanovením § 237

odst. 2 písm. a) o.s.ř. Nejvyšší soud proto dovolání žalované v tomto rozsahu jako nepřipustné odmítl podle § 243b odst. 5 a § 218 písm. c) o.s.ř.

Ve zbývajícím rozsahu, tj. ohledně částky 56.264,- Kč, je ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. dovolání přípustné pro otázku formulovanou pod body 2) a 3) dovolání, tj. zda odpovědnost státu za škodu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo odsuzujícím rozhodnutím, vylučuje odpovědnost osoby, která svým oznámením dala ke stíhání podnět.

Nesprávným právním posouzením věci je podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. omyl soudu při aplikaci práva na zjištěný skutkový stav (skutkové zjištění). O mylnou aplikaci právních předpisů se jedná, jestliže soud použil jiný právní předpis, než měl správně použít, nebo aplikoval sice správný právní předpis, ale nesprávně jej vyložil, případně na zjištěný skutkový stav jej nesprávně aplikoval.

Dovolatelka vedle námitek právního charakteru uplatňuje též dovolací důvod uvedený podle § 241a odst. 2 písm. a) o.s.ř. (jiné vady řízení, jež mohly mít vliv na správnost rozhodnutí), jejichž podstatou však nejsou vady jako takové, nýbrž jsou výhrady ke zjištění skutkového stavu věci. Dovolací důvod podle § 241a odst. 3 o.s.ř. (skutková zjištění nemají podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedených důkazech) však při zvažování přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. uplatnit nelze.

Otázka vázanosti soudu rozhodujícího v občanskoprávním sporu o náhradu škody rozhodnutími soudu trestního byla již ustálenou soudní praxí vyřešena a z hlediska otázek formulovaných dovolatelkou pod body 1), 4) a 5) nepředstavuje napadený rozsudek rozhodnutí zásadního právního významu. Odvolací soud v souladu s rozsudkem bývalého Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 3. 5. 1966, sp. zn. 4 Cz 30/66, uveřejněným pod číslem 58/1966 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, a se zprávou bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 24. 10. 1979, sp. zn. Cpj 35/78, uveřejněnou tamtéž pod číslem 27/1977, s. 315, správně dovodil, že v občanském soudním řízení není soud vázán zprošťujícím rozsudkem vydaným v trestním řízení. Podle ustanovení § 135 odst. 1 o.s.ř. je totiž soud v řízení občanskoprávním vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestný čin, provinění nebo přestupek, a kdo je spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu. Jestliže v posuzovaném případě nedošlo k rozhodnutí soudu v trestním řízení o tom, že byl spáchán trestný čin jak na straně žalobce, tak na straně žalované, neexistuje v rámci zprošťujících rozhodnutí výrok, jímž by byl soud v řízení o náhradu škody vázán.

Soud v občanskoprávním řízení je za této situace oprávněn (a zároveň povinen) učinit potřebná skutková zjištění, včetně posouzení okolností, které byly řešeny v trestním řízení, a sám po zhodnocení důkazů ve smyslu § 132 o.s.ř. vyložit, jaká zjištění má za prokázaná, a na základě jakého skutkového stavu posoudil uplatněný nárok po stránce právní. Proto odvolací soud důvodně vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, který po provedení důkazů a jejich zhodnocení dovodil, že žalobce se nedopustil jednání, které popsala žalovaná v trestním oznámení i ve svých výpovědích v trestním řízení, a že uvedla v trestním oznámení nepravdivé skutečnosti, o nichž vzhledem ke své duševní vyspělosti musela vědět, že mohou vést k zahájení trestního stíhání a k poškození žalobce. Takto zjištěný skutkový stav vzhledem k ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. nepodléhá dovolacímu přezkumu.

Odůvodňuje-li dovolatelka své dovolání tím, že odvolací soud věc nesprávně právně posoudil, lze jí přisvědčit v tom, že podle ustálené judikatury dovolacího soudu se nárok na náhradu škody způsobené sdělením obvinění posuzuje podle § 5 písm. a), § 7 a 8 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), tedy jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím (srov. zejména rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný pod č.

35/1991 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Ten, kdo byl zproštěn obžaloby (trestní stíhání proti němu bylo zastaveno) pro skutek, který není trestným činem, má zásadně vůči státu nárok na náhradu nákladů, které vynaložil na svou obhajobu bez ohledu na to, zda ze strany orgánů činných v trestním řízení došlo k porušení ustanovení trestního řádu upravujících postup před a při zahájení trestního stíhání (srov. např. rozsudek NS ČR ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. 25 Cdo 1388/2004, publikovaný v Souboru civilních rozhodnutí NS pod C 3228). Je to tedy především stát, kdo odpovídá za škodu způsobenou obviněnému tím, že proti němu vedl trestní stíhání, které neskončilo pravomocným odsouzením.

Odpovědnost státu za škodu podle zákona č. [82/1998](#) Sb. však nevyklučuje případnou odpovědnost jiné osoby za škodu, kterou vyvolalo trestní stíhání, jsou-li na její straně splněny podmínky odpovědnosti podle obecného předpisu (občanského zákoníku) či předpisu zvláštního. Ze žádného ustanovení zákona č. [82/1998](#) Sb. nevyplývá, že by odpovědnost státu nahrazovala či vylučovala odpovědnost třetích osob, a k tomuto závěru nelze dospět ani na základě východiska, že bezprostřední příčinou vzniku újem vyvolaných vedením trestního stíhání je okolnost, že orgán činný v trestním řízení po patřičném uvážení shledal podmínky pro takový postup a trestní stíhání zahájil a vedl. I když tedy samotné trestní stíhání se za podmínek stanovených trestním řádem zahajuje rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení, nikoliv jen ze samotného podnětu oznamovatele, může být trestní oznámení důležitou a podstatnou příčinou, proč bylo trestní stíhání zahájeno. To platí obzvláště u těch trestných činů, které obvykle nemají dalších přímých svědků a u nichž musí být pravdivost vzájemně protichůdných tvrzení poškozeného a podezřelého ověřena dalšími důkazy prováděnými zpravidla až v průběhu trestního řízení.

Po právní stránce posuzoval odvolací soud uplatněný nárok žalobce na náhradu škody způsobené trestním stíháním, které neskončilo odsuzujícím trestním rozhodnutím, vůči žalované jako oznamovatelce domnělého trestného činu, podle § 420 obč. zák. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Podle odst. 3 se odpovědnosti zprostí ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.

Předpokladem vzniku obecné odpovědnosti za škodu podle § 420 odst. 1 obč. zák. je porušení právní povinnosti (protiprávní úkon), tj. jednání, které je v rozporu s objektivním právem (s právním řádem), dále vznik škody, příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním škůdce a vznikem škody a presumované zavinění ve formě alespoň nevědomé nedbalosti. Porušením právní povinnosti je míněn objektivně vzniklý rozpor mezi tím, jak fyzická (či právnická) osoba skutečně jednala (případně opomenula jednat), a tím jak jednat měla, aby dostala svým povinností. Žalovaná tuto povinnost porušila tím, že podle zjištění, z něž vycházel odvolací soud a které nepodléhá dovolacímu přezkumu, uvedla v trestním oznámení nepravdivé okolnosti, což vedlo k zahájení trestního stíhání žalobce. Žalovaná má v obecné rovině pravdu, že trestní řád ukládá každému povinnost oznámit trestný čin, jehož byl svědkem, tedy i osobě, která jím byla poškozena. Plnění této zákonné povinnosti samozřejmě není porušením právní povinnosti a osoba, která takto postupuje, nenese občanskoprávní odpovědnost za škodu, jež v důsledku následného trestního stíhání vznikla obviněnému, který nebyl pravomocně odsouzen. Nelze však přehlédnout, že podle skutkových zjištění soudů obou stupňů v nyní projednávané věci žalovaná uvedenou oznamovací povinnost neplnila, neboť v trestním oznámení vědomě uvedla nepravdivé okolnosti. Jestliže pak i ve svých svědeckých výpovědích opakovaně uvedla nepravdu, porušila svým jednáním právní povinnost vypovídat pravdu a nikoho křivě neobviňovat, a obě tato zaviněná jednání žalované vedla ke vzniku škody na straně žalobce.

Ze všech těchto důvodů není dovolání žalované z hlediska uplatněných dovolacích námitek opodstatněné, proto je Nejvyšší soud České republiky zamítl (§ 243b odst. 2 část věty před středníkem o.s.ř.).

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)
- [Katastr nemovitostí](#)
- [Náhrada za ztrátu na výděлку \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)